

[Ole Vig Jensen]

nerelle problemer, som knytter sig til det, jeg allerede har sagt, og som er blevet fremhævet af finansministeren selv.

Vi ved godt, at der er kommuner – og det er jo den diskussion, der sidst foregår i de lokale led – der har bragt sig i betydelige økonomiske vanskeligheder, fordi de for sent er gået i gang med opstramning, opbremsning eller omstilling, hvad man nu vil kalde det. De sidder selvfølgelig med ekstra plager i disse år. Men den opgave må de selv klare, som en række andre kommuner har gjort det igennem de senere år. Men løsningen af de generelle problemer, som eksisterer, er vi ikke i tvivl om også kræver regeringens forståelse og medvirken. Og vi opfatter det også som klart tilkendegivet i dagsordenen, at det er med den holdning, regeringen går ind i det. At regeringen og Folketinget ikke har meget at gøre godt med, svarer jo til, hvad der er kommunernes egen situation. Men samvirken og samordning på feltet er nødvendigt, og jeg er også sikker på, at det som tidligere vil kunne klare problemerne.

Om dagsordenerne vil jeg blot sige, at vi stemmer for den af fru Karen Højte Jensen foreslåede dagsorden, og det gør vi først og fremmest med den begrundelse, at dagsordenen respekterer det forhandlingsforløb, der nu er indledt, og som i øvrigt fastholder den tradition fra de senere år, som har givet ganske gode resultater.

Om den af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti foreslåede dagsorden må jeg sige, at det er en ganske disciplineret dagsorden – jeg vil ikke sige overraskende disciplineret, for det kunne jo misforstås – og den kunne såmænd godt have dannet udgangspunkt for fælles drøftelser om en dagsorden for os alle, men den kan også fortolkes på mere end én måde, og da vi i øvrigt har den grundlæggende holdning, at vi ikke på dette tidspunkt skal formulere os i forhold til de forhandlinger, der er i gang, må vi afvise den pågældende dagsorden.

Glønborg (KRF):

Hvis vi havde været lige så dygtige her i Folketinget til at forhandle som de mennesker, der har forhandlet aftalerne igennem i de senere år, havde vi ikke stået her med to forskellige dagsordener, og det kan vi så skamme os en lille smule over at vi ikke er.

Men jeg nærer en dyb beundring for de personer, som nu i nogle år har forhandlet sig frem til nøgterne aftaler om samspillet mellem sektorerne i den offentlige økonomi. Beundringen gælder både de kommunale repræsentanter og ministrene for udformningen af aftalerne.

Hvad overholdelsen angår, må jeg også rose kommuner og amter. Selv om forhandlerne fra de kommunale organisationer ikke har nogen magt over de enkelte kommunale råd, er det lykkedes at få overholdt aftalerne fra kommunal side, selv om det har været svært.

Og det har været svært. Jeg har fået særdeles alvorlige henvendelser fra det, jeg vil kalde mit kommunalpolitiske bagland, om, at nu har man slidt og slidt i årevis, og nu er man nået grænsen for, hvad man kan klare. Når der i henvendelsen fra Kommunernes Landsforening bruges udtryk som »dække stærkt stigende udgifter til overførselsindkomster«, »at de tilbageværende sparemuligheder i kommunerne ikke må indtages i statens sparebestræbelser«, og »at det ikke er realistisk at regne med fortsat fald i kommunernes udgifter«, er det udtalelser, der skal tages særdeles alvorligt. Her er noget, som vi kan kalde et nødråb fra de kommunale særdeles ansvarlige personer over for forhandlerne fra regeringens side. Og det er også en advarsel, når man siger: Vi kan ikke klare hvad som helst i denne runde.

Jeg læser det sådan, at man fra kommunernes side siger: Vi vil gerne forhandle én gang til, men nu er vi nået grænsen. Det kan man så kalde en alvorlig indgangsudtalelse til forhandlingerne. Men skriftet fra Kommunernes Landsforening rummer jo også et vist tilbageblik, og det synes jeg er lidt deprimerende for os, der sidder herinde med et ansvar for statens økonomi, for den del af samfundsøkonomien, som styres af regering og Folketing, for på de følgende sider påpeger Kommunernes Landsforening jo, at en række af de forudsætninger, som var aftalt for, at man kunne få det hele til at gå rundt, og at kommunerne kunne klare opgaven, er det ikke lykkedes for os herindefra at opfylde.

Så kan vi selvfølgelig bruge kræfterne herinde på at kaste beskyldninger frem og tilbage imellem regering og opposition, men hvilken nytte skulle det være til? Lad os da lige så godt erkende, at det er os, der sidder i denne sal, på stolene her, der har det endelige ansvar. Vi har